

streekgeluiden

door **Merel Visscher**

Het pure van paarden

De rubriek die overal in Maastricht en het Heuvelland kan opduiken. Met een bijzondere kijk op de dingen, of bijzondere dingen te kijk.

Ellen van Gennip kan met haar paarden zien hoe iemand in het leven staat.

foto **Johannes Timmermans**

Haar moeder heeft haar wel eens gezegd dat ze, toen ze kon kruipen, al de paardenwei in wilde gaan. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Wat Ellen van Gennip wil zeggen, is dat ze altijd al een paardenmeisje is geweest. En dat is in de weide bij haar prachtige gelegen vakwerkhuis in de Noorbeekse buurtschap Schey meteen te merken. Haar twee paarden – Diablo een anglo-arabier met een vurig temperament en de wat oudere en rustigere ijslander Daga – komen meteen als zij ze roept. Met zijn hoofd schurkt Diablo tegen haar aan, Ellen valt nog net niet om.

Zo'n 35 jaar lang heeft de 54-jarige Ellen in de zorg gewerkt. En nu is ze sinds april dit jaar bezig met haar bedrijfje 'Trivolte, interactief met paard'. Met Diablo en Daga houdt ze sessies met mensen die om een of andere reden dichterbij hun gevoel willen komen. Omdat ze een burn-out hebben bijvoorbeeld,

beeld, kampen met een ziekte of met belangrijke levensvragen. Maar ze helpt ook kinderen die wat minder stevig in hun schoenen staan. Aan de manier waarop mensen reageren op haar paarden en andersom, kan Ellen goed analyseren hoe ze in het leven staan. Nee, het is niet hetzelfde als 'spiegelen met paarden', zegt ze er snel bij. Daarbij krijg je echte opdrachten om contact te zoeken met het paard. Hier hoeft je eigenlijk helemaal niets te doen, behalve jezelf zijn. Het is het paard dat je een spiegel voorhoudt. Dat klinkt mij een tikje zweverig in de oren, en daarom lijkt het me het 't beste om maar eens met beide benen de weide in te stappen. Voordat Ellen het hekje opendoet, moet ik wel eerst een bekentenis doen. Namelijk: ik vind paarden een beetje eng. Ze zijn heel mooi en majestueus, maar ze kunnen ook onvoorspelbaar reageren. En ze hebben ook van die enorm lange tanden. Toch loop ik in de kielzog van El-

len richting paarden. Tot mijn teleurstelling draaft Diablo vrijwel direct naar het achterste deel van de wei. Ik probeer deze afwijzing niet al te persoonlijk op te nemen. Diablo en Daga hebben mijn twijfel allang opgemerkt, legt Ellen uit. Het grootste paard neemt daarom even afstand. „We stralen allemaal energie uit. Paarden zijn uitermate gevoelig en pikken de signalen die je bewust of onbewust afgeeft op. Ze reageren hier heel puur op.” Dat paarden volgens Ellen hoogsensitief zijn, heeft met hun natuur te maken. Ze moeten steeds hun omgeving in de gaten blijven houden, zodat ze kunnen reageren als gevaar dreigt. Terwijl Ellen en ik praten in het

► **Paarden zijn uitermate gevoelig en pikken de signalen die je bewust of onbewust afgeeft op.**

midden van de wei en paardje Daga onverstoord hooi blijft eten naast ons, ziet Ellen dat Diablo ons in de gaten blijft houden op veilige afstand. Als we meer naar hem toe lopen, draait hij in een boog om ons heen. Hij is aan het uitdagen, weet Ellen. Ze houdt ook in de gaten hoe ik reageer. Dat ik – onbewust – de bescherming op zoek van een paal in de wei. Rugdekking. Dat ik aan de andere kant wel gecharmeerd ben als het paard liefdevol tegen haar aanschurkt. Naast haar werk in de zorg heeft Ellen met haar man Wim Mestriner (van de gelijknamige beeldentuin) ook jarenlang pleegkinderen gehad. Met de kinderen ging ze ook altijd de paardenwei in. Ze raakte geïnspireerd door een boek van de Amerikaanse schrijfster en paardentrainer Linda Kohanov. „Toen ik dat boek las, dacht ik: dat kon ik wel hebben geschreven. Het sloot heel goed aan bij wat ik al deed met paarden.” Therapie wil Ellen haar 'interactie

met paarden' niet noemen. De sessies duren drie kwartier tot twee uur en wat daar gebeurt, vervangt volgens haar heel wat bezoeken aan de psycholoog. „Voor mij is elke gebeurtenis ook wonderlijk, omdat die niet voorspelbaar is. Ik verklaar tijdens zo'n sessie, maar soms hoeft je geen woorden te gebruiken. Het heeft vaak even de tijd nodig om de betekenis van je reactie op de paarden door te laten sijpelen.” Diablo begint ongeduldig te briesen. Ik denk dat ik niet graag word uitgedaagd. Zeker niet door een ruiter die een stuk groter is dan ik. De wat oudere Daga durf ik wel te aaien. Maar als we dicht bij het hek komen, glijp ik naar buiten. Het aanbod om nog even in Diablo's stal te komen staan, sla ik resoluut af. Ah, zegt Ellen. „Eindelijk maak je een eigen beslissing.” En die opmerking heeft me inderdaad wel aan het denken gezet.

➔ Meer informatie: www.trivolte.nl